

Grændse, at den kun gjælder foreløbig, indtil Finantsloven er givet. En midlertidig Finantslov er efter sit Indhold, efter sit Væsen en saa indskrænket finansiell Bemyn- digelse og er som saadan i sin Indskrænket- hed anerkjendt ogsaa fra den nuværende hviiterede Regjerings Side i en ikke ringe Grad, den er af et saa indskrænket Omfang, siger jeg, at det under alle Omstændigheder maatte anses for at være utilladeligt for en Regjering at paatage sig Ansvar for at regjere et helt Finantsaar tilende blot efter en saadan. Men den høie Regjering har jo ved flere Leiligheder vist, at den sætter sin Tilværelse over forskjellige Hensyn, som ellers efter konstitutionel Brug med Rette gjøres gjældende, at den altsaa ikke har taget den Udvei med i Betragtning, at den ved at trække sig tilbage kunde frit sig for det Ansvar at regjere Finantsaaret til- ende efter en saadan Finantslov, og jeg vil derfor lade denne Betragtning, den egentlig principielle konstitutionelle Betragtning hvile og kun, ligesom Flertallet i Udvalget har gjort, opfatte det Spørgsmaal, om Regje- ringen selv fra sit eget Synspunkt, sit eget Standpunkt har nogen Berettigelse til at paastaa, at der for den var en saadan Nøds- tilstand tilstede, at den var tvungen til at nøies med en midlertidig Finantslov for hele Finantsaaret. Der er i Betænkningen fra Flertallets Side gjort, som jeg haaber, tilstrækkelig tydelig og udførlig Rede for Forholdene i det paagjældende Finantsaar, og for de Forhandlinger, der dengang førtes, og ligeledes for Tidspunktet, paa hvilket disse Forhandlinger standsede. Jeg skal ikke gjentage dette, men idet jeg henviser til Be- tænkningens Fremstilling i saa Henseende, kun betone det, der er det Vigtigste, det, der er Hovedpunktet, at Regjeringen har i Fi- nantsaaret 1881—82 undladt at gjenoptage Forhandlingerne om en Finantslov for det paagjældende Finantsaar, dengang Rigs- dagen traadte sammen i Efteraaret 1881. Medens den høie Regjering i Foraaret er- klærede og stærkt betonedes, at det var dens Opfattelse af Regjeringens Pligt, at den med alle de Midler, der stode til dens Raadighed, skulde sørge for at gjøre alt Sit for at tilvejebringe en Finantslov saa hurtigt som muligt, har den ophørt med For- søget derpaa, og altsaa kan den umulig siges at have indfriet dette Løfte: at have gjort, hvad den formaaede, for at tilvejebringe en saadan Finantslov. Der er i Betænkningen endvidere gjort Rede for, at det end ikke kunde siges, at Regjeringen havde manglet Udfigt til at faae en saadan Lov gjenem- ført. Dette foranderer nu i og for sig ikke

principielt Regjeringens Ansvar; thi en hvillensomhelst Udfigt eller Mangel paa Udfigt vilde ikke kunne retfærdiggjøre, at Regjeringen ikke har gjort Sit, gjort et For- søg paa at faae opfyldt det, som er den grundlovmæssige Fordring til den finansielle Styrelse. Men det kan end ikke siges, at Regjeringen havde savnet al rimelig Udfigt til at føre en saadan Lov igjennem i Efter- aaret 1881; jeg skal i saa Henseende ligele- des henvise til Betænkningens Fremstilling. Det er jo klart, at det ved det Forlig, som blev opnaaet i Foraaret 1882, med tilstræk- kelig Sandsynlighed er, kan jeg sige, bevist, at et saadant Forlig ogsaa kunde have været opnaaet paa et tidligere Standpunkt af For- handlingerne og da ogsaa paa et saadant Standpunkt, at man maatte have indgaaet det at have savnet en virkelig grundlovmæssig Bevilling for hele Finantsaaret 1881—82. Det er i Erkjendelse af denne Ankes store Vægt og disse Betragtningers Betydning, at Udvalgets Flertal i Spidsen for sine Indstillinger har stillet et Forslag om, at Rigsdagen ved en udtrykkelig Udtalelse skulde misbillige denne Regjeringens Afdærb. For- slaget gaar ud paa under Punkt 1, at: „Det misbilliges, at Regjeringen har undladt at gjenoptage Forhandlingen om Finantslovfor- slaget for 1881—82 med den i Oktober 1881 sammentraadte Rigsdag“. Jeg skal an- gaaende dette Punkt afvente de yderligere Be- tragtninger, der maatte blive fremsatte, og hvad der yderligere dertil maatte kunne være at sige fra Flertallets Synspunkt, og jeg skal kun bemærke, at i og for sig kan dette første Hovedindstillingspunkt paa en Maade siges at omfatte alle de øvrige; thi det er den virkelige, den reelle Grund til, at al den Tvist om den midlertidige Finantslovs For- staaelse, som siden er opkommen, overhovedet er kommen tilstede, thi i og for sig vilde jo Regjeringen ved at have fremlagt og gjen- nemført en ordenligt Finantslov for 1881— 82 kunne have faaet saa godt som alle de Bevillinger, hvorefter der er Strid, saaledes at alle de øvrige Indstillingspunkter da vilde være bortfaldne af sig selv.

Naar jeg dernæst gaar over til at be- handle Spørgsmaalet om Forstaaelsen af den midlertidige Finantslov efter dens traditio- nelle Form, saa kan jeg ikke andet end minde om, at jeg før et Par Aar siden tillod mig her i Salen at give en Fremstilling af disse midlertidige Finantsloves foregaaende Hi- storie, altsaa den Tradition, der knytter sig til dem fra deres første Tilblivelse og indtil nu. Det kan ikke falde mig ind at gjentage disse Betragtninger, men jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at Landsthingets Ordfører